

Předkládám žádost o zproštění funkce rektora VŠZ v Praze od počátku škol. roku 1953/54 s tímto odůvodněním:

- 1) Vykonávám funkci děkana bývalé fakulty zemědělského a lesního inženýrství a nyní rektora vysoké školy zemědělské nepřetržitě od února 1948, to je pět let a pět měsíců. Tak dlouhé setrvávání v čelných akademických funkcích je samo o sobě zjevem na vysokých školách ojedinělým a nezvyklým, protože nezdravým, jak se zřetelem na prospěch školy, tak s ohledem na pedagogickou činnost a odborný vývoj toho, kdo je tak dlouho a nepřetržitě ve funkci ponecháván.
- 2) Výkon funkce děkana a později rektora kladl a klade na mne po celou dobu neobyčejně vysoké nároky časové. Podle mých denních záznamů připadá z průměrné pracovní doby 11 hod. 70 – 80 % na činnost, spojenou s výkonem akademické funkce a pouze zbývajících 20 – 30 % času mohu věnovati ostatní činnosti, spadající do několika úseků: pedagogického jako profesora a vedoucího katedry, vědecko-výzkumného jako člena a funkcionáře bývalé ČAZ a nyní dopis. člena a předsedy půdoznalecké komise ČSAZV, člena výboru zemědělského oddělení ČSI, člena zeměděl. sekce Čs. společ. pro šíření polit. a vědec. znalostí, dále na studium odborné, jazykové a marxismu-leninismu – o rekreaci a kulturním životě ani nemluvě.
- 3) Příčin, které způsobují toto nadměrné zatížení akademickou funkcí, je několik:
 - a) Nepřetržitě reformy studia a reorganizace školy od února 1948 a vzrůstající obtíže při zajišťování pedagogické a vědecké činnosti školy a jejího hmotného, prostorového a personálního vybavení vyžadovaly a vyžadují stále aktivní účasti dříve děkana, nyní rektora vysoké školy.
 - b) Po celou dobu funkce děkana a rektora jsem neměl prakticky zástupce (proděkana, prorektora), který by vedl samostatněji některé děkanské a rektorské agendy. Na býv. fakultě zeměděl. a les. inž. nebylo možno z důvodů politických svěřiti vedení záležitostí lesnických v plné míře proděkanovi. Jako rektor nejsem na tom o nic lépe, poněvadž první navržený prorektor zemřel dříve, nežli funkci nastoupil (Dr. Pelikán), jeho nástupce byl nucen po krátké době resignovati na funkci prorektora, poněvadž byl pověřen význačnou funkcí v ČAZV (Ing. Foltýn) a nynější prorektorka (Dr. Vančurová) je do té míry zatížena pedagogickou činností (zvláště po odchodu akad. prof. Klečky do ČSAZV), že by nebylo únosné svěřovati jí větší úsek činnosti rektorské.
 - c) Až do letošního škol. roku, kdy v důsledku reformy studia odpadla značná část mých učebních úvazků, jsem v učebních úvazcích neměl úlevy, v r.1951/2 jsem měl při kumulaci dvou ročníků tyto úvazky dokonce dvojnásobné. Reorganizace fakulty ve vysokou školu během prázdnin 1952 si vyžadovala stále mé přítomnosti na škole, takže jsem si mohl rozptýleně vybrati jen menší část své dovolené.
 - d) Poslední, a sebekriticky hodnoceno pravděpodobně hlavní, příčina nadměrného časového zatížení tkví v mém špatném stylu práce, především v neschopnosti plánování a organizování práce vlastní a v rozdělování práce spolupracovníkům. Výsledkem této neschopnosti je pak to, že většinu prací vykonávám sám s pomocí tajemníka rektorátu. Kromě toho cítím stále zřetelněji, že pozbývám schopnosti plnit současně několik úkolů na různých pracovních úsecích (učitelském, vědeckém, organizačním atd.).
- 4) Bez ohledu na časové přetížení akademickou funkcí, projevují se následky toho ve vzrůstajících nedostatcích mé činnosti učitelské i odborné na všech dříve jmenovaných úsecích, pro které jsem – věcně vzato právem – nepříznivě posuzován. Jako příklad z poslední doby uvádím, že jsem byl nucen pro naprostý nedostatek času odřici osobní účast na řešení třech úkolů výzkumného plánu MZ a ČSAZV na rok 1954 a že je vážně

- ohroženo splnění mého závazku nové úpravy skript z půdoznalství do konce srpna letošního roku.
- 5) Odborně a vědecky trávím z podstaty znalostí, získaných do r. 1948, poněvadž od té doby jsem neměl možnost věnovat se soustavnému studiu a sledování nejnovější literatury, především sovětské, ani se aktivně zúčastnit výzkumů ve svém oboru (půdoznalství a agrometeorologie). Více než pětileté ustrnutí ve vývoji snížilo moji učitelskou i vědeckou úroveň jako vysokoškolského profesora i dopisujícího člena ČSAZV. Při mých – fyzickým věkem pochopitelně snížených – studijních a pracovních /v archivním záznamu vynechán řádek/ a účasti na výzkumné práci, aby byly vyplněny nejcitelnější mezery v mých znalostech a abych byl zbaven pochybností, které ve mně vzbuzuje titul profesora a vědeckého pracovníka.
 - 6) Z této mé situace také vyplývá, že by nebyla podstatně zlepšena tím, kdybych byl zproštěn učebních úvazků k usnadnění funkce rektora. Jedinou skutečnou možností, abych zlepšil svoji pedagogickou i odbornou úroveň na přijatelnou míru, poskytnete zproštění funkce rektora a ponechání samotné činnosti profesorské, abych mohl takto získaný čas věnovat studiu a práci k odstranění uvedených nedostatků.
 - 7) Zproštění funkce rektora se jeví nutným i z toho důvodu, že výsledky v mé činnosti děkana a nyní jako rektora nejsou nikterak úměrné vynaloženému úsilí. Naopak, s přibývajícím délkou doby výkonu funkce se zvětšují chyby a nedostatky, pramenící z naznačených příčin a z rostoucí únavy. Bude nesporně ve prospěch školy a jejího rozvoje po všech stránkách i její výstavby, bude-li opotřebovaný funkcionář se sníženou schopností pracovní a úrovní učitelskou a vědeckou nahrazen novým, který bude v obojím směru na výši.
 - 8) Neuvádím-li jako poslední důvod své žádosti o zproštění funkce rektora zhoršený stav zdravotní (jak se obvykle činívá), tedy jen proto, že příznaky únavy a vyčerpání nenabývaly ještě tak hrozivého stupně, aby mě donutily vyhledat radu lékaře. Projevují se zatím jen tím, že mi znemožňují práci a studium v pozdních nočních hodinách, tím je mi ovšem odnímána jediná možnost věnovat se soustavněji odbornému studiu.

V závěru své žádosti o zproštění funkce rektora dovoluji si upozornit, že personální situace na zdejší vys. škole, zejména na fakultě agronomické je natolik konsolidována, že vyhledání jiného, vhodného kandidáta pro funkci rektora by nenaráželo na nepřekonatelné potíže. Takovým kandidátem by byl, podle mého soudu soudruh Dr. Emil Kunz a to pro jeho organizační i pedagogické schopnosti, vysokou odbornou úroveň, politickou vyspělost, charakterové vlastnosti i vysokou pracovní výkonnost.

Jsem přesvědčen, že moje žádost, předkládaná po zralém uvážení všech okolností, týkajících se v první řadě prospěchu školy, ale také možnosti vývoje mé vlastní osoby a uplatnění v příštích letech, bude s plným pochopením uvedených důvodů posouzena a kladně vyřízena.“

podepsán V. Kosil

/Žádost byla předložena v červenci 1953 na zasedání mimořádné vědecké rady VŠZ, žádosti však vyhověno nebylo - prof. Kosil vykonával funkci rektora VŠZ v Praze ještě dalších sedm let - až do 31. 7. 1960. /